

МОЛОДИЙ КОМУНАР

орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рівняння XI
№ 56 (1224)

ЧЕТВЕР, 14 ТРАВНЯ, 1970 р.

Ціна 2 коп.

ЗВІТУЄМО КОМСОМОЛЬСЬКОМУ З'ІЗДОВІ

НАЙВИЩОЮ МІРОЮ ВИМОГЛИВОСТІ

Ленінський залік допоміг нам вивірити свої діла, свою участь у громадсько-корисних справах найвищою мірою вимогливості — ленінською принциповістю. Це не гучна фраза. Кілька фактів з життя комсомольської організації цього року за останні чотири місяці.

У січні на третьому поверсі дільниці пристроїв сталося кілька простотів. Причина незначна — недовантаженість через відсутність ліфта. Начальник штабу «КП» Олександр Гречаний негайно з групою цехових «спрожектористів» зробив рейд на складі підліду інструментів. Виявилось, що прокат засипаний снігом. Довелось попрацювати лопатою, допомогти робітникам скласти доставити в цех метал. Простоті більше не повторювались.

Кінчається листове залізо, — звернувся заточник Апатолій Печай до майстра цеху.

Це теж було в січні. І знову винен був сніг. Та Апатолій турбувався не лише за те, щоб не допустити простоту. Як член комітету, він відповідав за виробничий сектор. І слідкувати за тим, щоб вчасно попередити порушення трудового ритму в цеху, стало головною турботою комсомольського активіста.

Діти третини спілкової молоді нашого цеху вчилися. І тут велику роботу з юнаками та дівчатами проводив заступник секретаря з питань ідейного виховання Віктор Коротун. Студент-заочник, він знаходить час допомогти своїм товаришам, що навчаються у вечірніх школах і технікумах. У ході підготовки до заліку Віктор провів кілька консультацій по вивченню праць В. І. Леніна «Завдання Спілок молоді» і «Чергові завдання Радянської влади». Регулярно проходить заняття в гуртку комсомольської політосвіти — і це теж заслуга Коротуна.

Комсомольські активісти цеху вникають в усі сторони громадського життя. Член комсомольського бюро Василь Галат зумів добре налагодити спортивно-масову роботу. В спартакіаді заводу на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна цех зайняв друге місце.

Розповіді на конкретних фактах про громадську роботу комсомольців, проте, як зростає активність у ході Ленінського заліку, можна продовжити й далі. Та головне в тому, що громадською роботою були охоплені всі без винятку.

Володимир СПРИНЧАН, секретар комсомольської організації 4-го інструментального цеху заводу «Червона зірка».

НАС — 56

Село наше стоїть над морем. Над тим морем, що створено людськими руками. Ой, як біло цвітіння над ним яблуни, як гарно, коли в їхніх вітах заблуде пісня.

Нас в селі 56, юнаків та дівчат з комсомольськими значками на грудях. Працюємо в колгоспі, в лікарні, в сільському споживчому товаристві. Кожен любить свою роботу, прагне якомога більше принести користі людям.

Колгосп наш, імені Леніна, зобов'язався цього року зібрати високий урожай пшениці, кукурудзи, сояників... Це і наші зобов'язання, адже і на полі, і на фермі працюють комсомольці.

Серед молоді є у нас досвідчені механізатори. Взяти, скажімо, Миколу Живолука. При нормі 560 гектарів умовної оранки виконав — 732. Добре працюють його товариші Микола Некишкін, Іван Громов, Володимир Бондаренко та інші.

Селу потрібні механізатори. Тож і поїхали на навчання четверо наших юнаків Ваня Ткаченко, Коля Кузьменко, Коля Шалдак та Коля Канша, повернувшись з посвідченнями, прийшли в поле разом з старшими товаришами.

А щоб механізаторам краще працювалось, дівчата з комсомольсько-молодіжної ланки ССТ (групкомсорг Раїса Безкровна) організували торгівлю товарами безпосередньо на польових станах. До цього вони добре підготувались взимку, та й досі мають, бо не перший рік вивчаються в полі...

Ми не розлучаємось з книгою Леніна. Кожен комсомолец має власну бібліотеку його творів. А всі разом вивчають працю «Великий почин», «Чергові завдання Радянської влади», «Завдання Спілок молоді». Допомагає нам оволодіти Ленінською спадщиною комуніст А. В. Кушніров.

Марія СЕРЕДА, секретар комітету комсомольської організації імені Леніна Світловодського району.

Змагання книголюбів

ЦК ЛКСМУ і Укоопспілка підвели підсумки республиканського змагання обласних комсомольських організацій по пропаганді та розповсюдженню літератури в 1969 році. Перше місце присуджено Вінницькій обласній комсомольській організації. Її

нагороджено перехідним Червоним прапором ЦК ЛКСМУ та правління Укоопспілки, а також Почесною грамотою ЦК ЛКСМУ. Друге та третє місця відповідно зайняли Кіровоградська і Львівська обласні комсомольські організації. (РАТАУ).

Третій рік працює на Кіровоградській телефонно-телеграфній станції Тамара Чала. За цей час успішно оволоділа професією електромонтера і зараз разом з дівчатами регулювальної бригади настраює декадно-ступінчасті шукачі. Свою продукцію дівчата здають тільки відмінної якості.

Та зв'язківці знають Тамару не тільки як кваліфікованого спеціаліста, а й як одну з найсильніших волейболісток підприємства, учасницю художньої самодіяльності. На комсомольських зборах молоді телефонно-телеграфної станції обрала Тамару Чалу своїм ватажком.

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА

А ПОЧИНАЛИ З ДОРУЧЕНЬ

Четвертий рік молоді колгоспу імені Леніна незмінно обирає молодого комуніста Валерія Ленченка своїм ватажком. Бо виправдовує їх довіру, комсомольська організація стала невідомою. Коли він приймає справи, на обліку стояли всього 32 члени ВЛКСМ. А тепер — 60.

Почав з того, що згуртував навколо себе ініціативну молоді, яка згодом увійшла в комітет. Серед них — електрик Борис Крапчук, завідувач клубом Павло Кирилюк, зоотехнік Параска Кузіна та інші. Кожному визначили завдання, закріпили за виробничими ділянками колгоспного господарства. Широко розгорнули соціалістичні змагання серед молоді. А після роботи в клубі почали організовувати вечори відпочинку, які проходили цікаво і живо. Згодом з'явилися й гуртки художньої самодіяльності: вокальний, драматичний, хорівий.

Пам'ятає Валерій Ленченко, як у колгосп приїхав працювати на посаду агронома комсомолец Василь Кривий. Зразу ж зустрівся з ним. Розговорилися. Виявилось, що Василь в інституті був начальником штабу «Комсомольського прожектора». Валерій швидко зрадів. І не без причини: до цього часу ніяк не міг налагодити роботу «Пржектора». Ось тут і в нагоді стане досвід Василя. Дійсно, молодий спеціаліст, очоливши штаб «Комсомольського прожектора», за короткий час зробив його по-комсомольськи бойовим. Не було спуску від «прожектористів» ні хуліганам, ні ледарям, ні тим, хто ухилявся від комсомольських доручень.

НА СОНЦЕ ще можна дивитись, не мружачись. Ніби кризь нейлоновий серпанок воно пульсувало квітневим теплом на землю, на людей, на витвір їх дужих рук... І на ці красуні — сосонки, що піднялися від землі до людей і сонця. Рівними рядами зійшли вони до самої Висі в котрий раз помилуватись своїми зеленими шатами.

Нараз мрійливий шепіт ранку порушив віддалений гуркіт. Від села до схилю річки, вкритого сосновим гайком, виростаючи на очах, наближався трактор. Ось він впритул підійшов до зеленої стіни і зупинився.

— Почали? — заклопотано запитав Павло Царенко свого напарника.

Михайло Козловський схвально кивнув і, пересилиючи гуркіт мотора, гукнув назад:

— У вас все готово? —

Це вже було адресовано трьом жінкам, які зручно влаштувались на лісонасаджувальній машині. І як доказ готовності, в руці кожної — ніжко зелений сосновий саджанець. За якусь мить трактор покотив піщаним схилом, залишаючи по собі шнурки рядів майбутнього лісу.

В кого і коли виникла ця думка, зараз важко сказати. Та, мабуть, як і будь-яка хороша справа, вона важна не авторством, а суттю, турботою за ділі і роки наперед. Довгий час неприступна лісова ділянка вздовж берега Висі. Хоч і берег, вологі дощів, та що там посадити? Одне слово, лісок.

Раділись у правління колгоспу. Справа була нова і незвична для степового краю, тому голос кожного брав до уваги. А доручити її — всі зійшлися на одній думці — треба комсомольцям. Так, в 1966 році, як експеримент, було засаджено сосною два гектари негідної землі. Через два роки лісова зона просунулась ще на три гектари. І на початку квітня ювілейного року комсомольці Павло Царенко і Михайло Козловський з тракторної бригади комуністичної праці, де бригадиром комуніст А. І. Сербін, засадили виспеленими знов три гектари. Закінчується хвойний каскад зовсім маленькими теїдіними сосонками, висадженими місяць тому.

Мріють пухлясті красуні під весняним сонцем, вслухаються в шепіт Висі, в гучний спів трактора. Мріють і люди, відчуваючи цю красу, що дорогоцінним смарагдом випалася в пейзаж села, стала невід'ємною частиною їх життя.

Через кілька років побудуємо в нашому селі свій колгоспний будинок відпочинку, — каже секретар партійної організації колгоспу «Україна» Пилип Сергійович Химич.

Це просто, маємо ж свій цегляний завод, — стверджує реальність мрії секретар комсомольської організації Василь Мартиненко.

І плекають соснову парость комсомольці разом з старшими товаришами. Не вистачило квітневого дня для Павла і Михайла, щоб пригорнути землю всі саджанці. Здавалось, скільки їх там! Всього одну машину привіз із Тишківського лісництва Олександр Галущенко. Та лише по обіді другого дня дописали свій зелений автограф молоді трактористи. Так чотири роки тому почала справа стала доброю традицією.

ПОРУЧ крокувала ще не менш важлива. Бо її наслідки у високих врожаєх колгоспу «Україна», в зростаючому достатку односельчан. Лише зернових у минулому році у восьми бригадах зібрали по 38,5 центнера на площі 3367 гектарів. Дорідним колосом порадувала пшениця: по 33 центнери на кожному гектарі. Кукурудзи в зерні вродило по 76,7 центнера на площі 510 гектарів. Колгоспна комора під осінь ломилась від добра. І це не перебільшення.

Навіть в посушливий позамінутий рік, наш колгосп зібрав найбільший урожай по району, — з почуттям гордості за свій колгосп

і його людей говорить секретар партійної організації.

В чому ж ключ від успіхів колгоспу «Україна», розгортає високі урожаї сім Калінболота, Живановки, Изювова, Кіндратівки, Калинівки, що входять до нього? Звичайно, від підлітки і до пенсіонера тут люблять свій край. Насадки кількох поколінь хліборобів, вони виходжують кожен колосок, щоб в цьому році він був важчим, ніж у минулому. Але саме так ставляться до землі і в сусідніх колгоспах... Все стає зрозумілим, якщо не пошкодувати часу і об'їхати землі всіх бригад колгоспу «Україна». Кожен лан обрамлений прилежними дітьми зелених стін. На 6900 гектарів орної землі — 72,2 гектара під полями-садами смугами. Вони розчисті і розріджені, подекуди видно свіжі насадження. Відчуваєш, що тут доклали рук турботливих господарів. А їх чинило в колгоспі.

В ЖЕ чотири роки комсомольці і молодь разом з колгоспниками ввели за правило з першим снігом йти до своїх зелених друзів з сокирами і ножівками, і обов'язково, з веселощами і піснями. Іншого настрою і бути не може. Адже в кожному такому виході бере участь лише комсомольців до ста чоловік. Я навмисне не називаю їх суботниками чи недіельниками. Бо, як пояснили Раїса Величак та Василь Магар, лише протягом січня — лютого на розчистку лісосмуг виходили по два рази на тиждень. Розпочата комсомольцями справа

КОРДОН — НАД ВИСЬЮ

вийшла за рамки комсомольської організації, стала загальноколгоспною.

Догляд за лісосмугами був включений окремим пунктом ще в заходах до 50-річчя комсомолу. Напередодні зимової кампанії збирається комітет комсомолу і конкретно обговорює завдання для кожної бригадної організації. Під час особистих зустрічей члени комітету доносять їх до комсомольців і молоді. Оголошення про вихід на розчистку для всіх колгоспників передається через колгоспний радіоапарат. Хід робіт на лісосмугах в цьому році висвітлювався в радіогазеті «Урожай» та в стінних газетах тракторних бригад.

Є вже й свої, так би мовити, «спеціалісти» по догляду за степовим кордоном. Кілька хвилин — і тракторист Василь Герасименко на півтора метра обчищає стовбур від зайвих гілок, що кілька хвилин — і вже ряд готовий. Позмагається з ним в спринтності можуть і трактористи Василь Магар, Василь Іванов, помічник обліковця тракторної бригади № 4 Раїса Величак.

Навіть часте кидання старенького автобуса з боку в бік не відвертає уваги від рівного ряду верб край дороги. На три кілометри до самого Калінболота піднялася ця огорожа ще п'ять років тому. Доглядають її теж комсомольці та молодь села. Жодне деревце не пошкоджене, де рідко — підсаджено нове. Недавно в селі з'явилась ще одна зелена ограда. Біля нового Будинку культури комсомольці та молодь розкопали квітники і калюби, посадили пірамідальні тополі, верби, з низкорослими кущів — природну огорожу.

Лист комсомольців та молоді Маловисківського району з закликом доглядати лісосмуги посправжньому схвилював нас, — говорить Василь Мартиненко. — Значить, не одні ми розуміємо важливість і перспективу наших зелених кордонів.

Вони не зустрічалися ніколи — хлопці і дівчата з Калінболота, Живановки, Изювова, Кіндратівки, Калинівки зі своїми ровесниками з Маловисківського району. Вони не домовлялися завести рахунок суботників і недіельників, проведених на впорядкуванні лісосмуг. Але в щось справді символічне в тому, що десятки кілометрів не завадили їм стати однодумцями. Ім — дітям хліборобів, які вирости на берегах однієї річки Висі.

О. БАСЕНКО, спецкор «Молодого комуніста». Новосархангельський район

Комітет комсомолу на чолі з секретарем, змінив використання вже відомі форми комсомольської роботи, добивається активності молоді. Суботники й недіельники, спортивні поєдинки з усіх видів спорту тут вже стали традиційними. Соціалістичне змагання між ланками і бригадами незмінно підвищує виробничі показники юнаків і дівчат. Секретар з гордістю називає імена кращих комсомольців: дорвар Тамару Охріменко, Майю Семенду. Євгенію Охріменку, дайвового комсомольсько-молодіжної механізованої ланки по вирощуванню цукрових буряків Миколу Івановича, механізатратора Анастасія Гринчука, Валентина Гавриленка та інших.

Два місяці тому з ініціативи комітету комсомолу молоді тваринники колгоспу імені Леніна провели в себе вдома районну нараду тваринників, які працюють на вирощуванні молодняка. Звернення, прийняте на нараді, закликала всіх комсомольців і молоді в ювілейному році одержати на 100 корів по 95 телят, домогтися щодобового приросту живої ваги кожного теляти 950 грамів.

Почин богданівських тваринників широко пізнають молоді області.

Хочемо вийти переможцями цього змагання, — каже Василь Ленченко. — Самі класи дади, сором буде, коли хтось випередить.

с. Богданівка. Ульяновського району.

М. РЕДЬКО.

ЩИРОСЕРДІ господарі вийшли зустрічати гостей аж на самий край села Червоного. В надвечір'ї чути було неомінімі голоси тих, хто стрічав молодих доярок молочно-товарної ферми артілі «Мир».

Хлібом-сіллю, міцними потисками рук, дружніми посмішками стрічали дівчата з Червоного своїх подруг.

Перші кроки — до братньої могили воїнів, загиблих героїв, творців Перемоги, яку у ці дні відзначив радянський народ. До підніжжя пам'ятника лягли букети живих квітів...

А потім, коли небо всипалось зорями, молоді господарі і учасники семінару зібрались в колгоспному клубі. Семінар відкрив другий секретар обкому комсомолу М. Гайдамака. Він оголосив рішення бюро обкому ЛКСМУ про повторне нагородження перехідним Червоном прапором комсомольсько-молодіжної ферми колгоспу «Мир» за успіхи в 1969 році і перемогу в обласному

змаганні стада. В минулому році від ста корів було одержано по сто телят. За чотири місяці цього року отелилося вже більше половини корів. У відповідь на заклик своїх сусідів, ульяновських тваринників, взяти шефство над молодіжкою, не допустити жодного випадку падежу телят, молоді доярки з «Миру» заявили, що і в цьому році вони зберуть всіх народжених телят. І жартівно додають, що, можливо, тих буде навіть більше, ніж чекають, бо вже десять корів на фермі народили по двоє телят. До місячного віку їх доглядати будуть доярки, а потім вони поступать під нагляд телятниць. Найбільш відповідальна робота у Марії Майстренко — вона доглядає п'ятих теляток для відтворення колгоспного стада.

Відповідаючи ділами на рішення березневого (1970 р.) Пленуму ЦК КП України, доярки Червоного беруть нові рубежі.

* * *

На другий день секретар партійної організації колгоспу «Мир» П. М. Купер розповів учасникам семінару про економіку артілі. Зоотехнік фахового виробничого управління А. Ф. Остапук охарактеризував резерви збільшення ви-

У ГОСТІ ДО ТРЬОХ- ТИСЯЧНИЦЬ

З ОБЛАСНОГО СЕ-
МІНАРУ ГРУПКОМ-
СОРГІВ МОЛОЧНО-
ТОВАРНИХ ФЕРМ

змаганні на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. Прапор прийняли групкомсорт ферми Олексій Хитрук, кращі доярки Галина Видюченко і Ганна Волошук. Хор доярок «Миру» дав у той вечір великий концерт — звіт про свою творчість, вияв своєї радості.

Село Червоне було не випадково обрано місцем для проведення обласного семінару групкомсортів молочно-товарних ферм. Мабуть, багато читачів нашої газети пам'ятають, що молоді доярки колгоспу «Мир» Гайворонського району виступили ініціаторами обласного змагання комсомольсько-молодіжних груп на тваринницьких фермах за гідну зустріч Ленінського ювілею. «Молодий комунар» кілька разів розповідав на своїх сторінках, як ідуть справи у ініціаторів змагання. І ось підсумки. В минулому році на кожну фуражку корову надоєно по 3273 кілограми молока. Перші місяці в комсомольсько-молодіжному колективі зайняли доярки Галина Савченко, Євгенія Круць, Марфа Савченко. Тваринники артілі з честю дотримали свого слова: п'ятирічний план по виробництву і продажу державі м'яса і молока був виконаний достроково — до 22 квітня 1970 року. Доярки зобов'язались надати в ювілейному році по 3070 кілограмів молока від кожної корови.

З усього видно, що свого слова вони дотримують.

Середньодобовий надій у групах передових доярок вже складає 12,5—13 кілограмів. А Марфа Савченко падає з початку року від кожної корови своєї групи майже по півтори тисячі кілограмів. Не падає відстає від неї Галина Видюченко, Ганна Волошук, Тамара Ціхач. На ділянках цих дівчат завжди майорять червоні висипи — знак того, що добили нашої у їхніх групах постійно зростають.

Молоді доярки додають про повноцінне попов-

робництва тваринницької продукції.

Заступник групкомсорта комсомольсько-молодіжної ферми колгоспу «Мир» Галина Видюченко розповіла колегам про роботу, навчання, відпочинок своїх подруг.

Вона не без гордості доповіла, що кращі доярки відзначаються правлінням артілі туристськими поїздками, путівками в будинки відпочинку, записанням на Дошку пошани, в Книгу трудової слави. Тільки в цьому році в будинку відпочинку побувало вісім доярок. 20 працівників молочно-товарної ферми нагороджені ювілейною медаллю «За доблесну працю». Комсомолка Рая Алімова одержала путівку у всесоюзний комсомольський будинок відпочинку в місті Алупці. Групкомсорт О. Хитрук побував у Москві на ВДНГ. Сама Галина брала участь у фіналі республіканських комсомольсько-молодіжних естафет, які проводились на честь Ленінського ювілею.

Виступ заслуженого зоотехніка УРСР Марії Порфирівни Семенюк був для молодих доярок — учасниць семінару змістовним, поапельним уроком. Неухильне дотримання розпорядку дня, раціону годівлі, відповідних санітарних вимог, племінна робота — ось головні питання, на яких Марія Порфирівна разом з тваринниками ферми зосереджує свою увагу. Це дозволяє якісно поліпшувати стадо, добиватися з року в рік збільшення виробництва молока і продажу його державі.

Учасники семінару побували в тваринницькому містечку, під час денного доїння корів. І господарі, і гості поділилися досвідом роботи.

А. КРЯТЕНКО,
спецкор «Молодого комунара»,
Гайворонський район,
с. Червоне.

На зйомку: другий секретар обкому ЛКСМУ М. ГАЙДАМАКА вручає Г. ВИДЮЧЕНКО Почесну грамоту ЦК ВЛКСМ, якою нагороджена комсомольсько-молодіжна ферма колгоспу «Мир».

Фото В. ЗЕМНОРІЯ.

В РАХУНОК 1971-го

Третій рік працює на меблевому комбінаті Микола Гуденко. Але якщо брати до уваги обсяг виконаної ним роботи, вийде, що його стаж близько чотирьох років. Адже кожної зміни молодий виробничник перевищує норму не менше, ніж на 30—40 процентів.

Особливо добре потрудився він на Всесоюзному Ленінському комуністичному суботнику і в день Ленінського ювілею.

Микола виготовляє деталі для стільців. Іі квітня він зробив 1055 таких деталей і виконав план майже на 150 процентів, а 22 квітня збільшив свій нормовиріток у півтора рази.

Микола в числі перших, хто бореться за економію матеріалів. З фанери, заоплаченої ним за перші 3 місяці 1970 року, виготовлено деталі для 1120 дитячих стільців.

...Нещодавно дирекція комбінату нагородила Миколу Гуденка грамотою за сумлінну роботу.

В. ГРИЦЕЛЬ,
м. Кіровоград.

Віктор Грідаренко — підпалювальник першого цеху Кіровоградського заводу тракторних підвозів. Денні норми він виконує на 150—160 процентів і працює вже в рахунок 1971 року.

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

„ПОЗАЧЕРГОВО, ТОВАРИШУ ЛЕНІНУ...“

ЛЕКЦІЮ ЧИТАЄ ВЕТЕРАН

ЙОМУ вже сповнилося сорок п'ять. А на грудях цієї людини сяє комсомольський значок. Це — висока нагорода: «За активну роботу в комсомолі». Олексій Степанович Гребінчук десяти років був комсомольським активістом і працівником райкому комсомолу. Нині — він заступник директора Аджамської середньої школи, організатор позакласної і позашкільної роботи.

У селі Аджамці і навколишніх селах знають Олексія Степановича як подумного пропагандиста, хорошого лектора, що вміє розповідати просто, цікаво, дохідливо. Свої виступи лектор ілюструє переконливими прикладами.

У залі було понад двісті юнаків і дівчат. Стояла тиша. Кожний уважно слухав лекцію «В. І. Ленін — організатор Комуністичної партії і Радянської держави». Розповідаючи про Володимира Ілліча, лектор навів цікаві приклади з місцевого життя. Багато хто із присутніх про це дізнався вперше.

Старий більшовик Н. С. Троцький так згадає перші роки боротьби за нове життя:

«19 квітня 1917 року в Новій Празі Олександрійського повіту відбувся перший збори партійно-радянського настрою фронтовиків. На них була зачитана промова В. І. Леніна, яку він вголосив на другий день після прибуття в Росію і яка відома нам як Квітневий тезис. Присутні на зборах одностайно схвалили Квітневий тезис і постановили вважати їх програмою боротьби за справу робітничого класу і селянської білоти». Лектор дала наголос, що керіваний В. І. Леніном ЦК РСДРП(б) надавав велику допомогу селянстворазрядним більшовикам. У квітні 1917 року, за вказівкою ЦК партії і особисто В. І. Леніна, до Єлисаветград були направлені більшовицькі агітатори: моряки-балтійці С. Варанов і А. Алапов.

Після перемоги Великої Жовтневої соціалістичної революції, трудові молоді Країни Рад відстоювали завоювання Жовтня. Лектор, розповідаючи про цей період, процитував деякі документи, які свідчать про те, що Володимир Ілліч знав про боротьбу з різноманітними бандами в півному краї.

15 травня 1919 року в секретаріаті ЦК РКП(б) було зареєстровано телеграми такого змісту:

«З Києва Раднаркому.
Москва, Голові Раднаркому тов. Леніну, копія ЦК партії, копія Реввійськраді республіки, копія тов. Чичеріну.

Після взяття Єлисаветграда розбитий по дорозі до Знам'янки Вербівський полк — най-

дисциплінованіша частина Григор'єва. Після взяття нами Золотоноші, біля чотирьох тисяч григор'євців притиснуто до болот біля Черкас. Чекаємо їх капітуляції з хвилями на хвилю, а також звільнення Знам'янки...»

«Дуже терпеливо, позачергово, Москва, Кремль, ЦК РКП(б) товаришу Леніну, копія Чичеріну.

Взяті нами станція і місто Олександрія та Знам'янка. Захоплено 5 бронепотягів, 30 гармат, багато снарядів, літні спорядження та інше майно».

А 24 травня 1919 року учасників визвольних боїв за Олександрію та Знам'янку привітав телеграмою сам Володимир Ілліч Ленін.

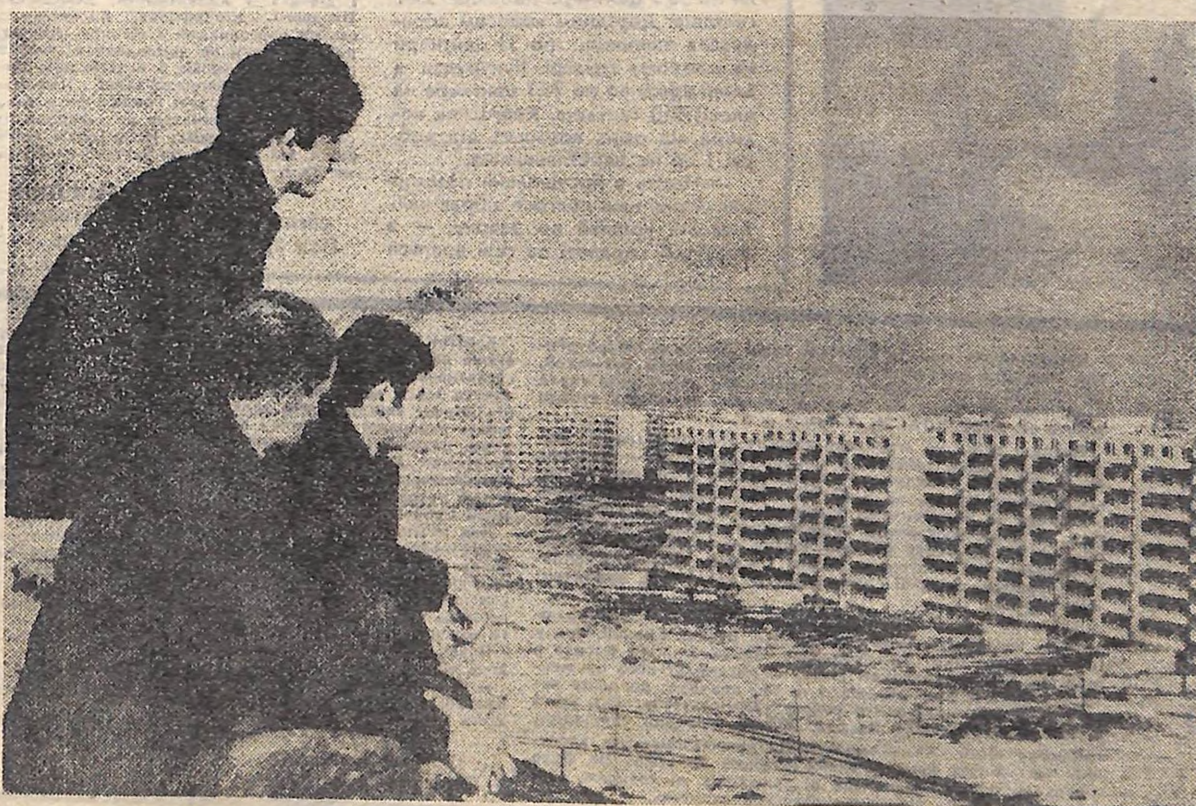
Юнакам і юнкам цікаво знати, як боролися за встановлення Радянської влади на Кіровоградщині, і вони із захопленням слухають лектора. На конкретних прикладах оратор показав перетворення ленінських ідей в життя. Свою розповідь він ілюстрував діаграмами, таблицями, фотодокументами, що зберігаються у місцевому краєзнавчому музеї.

ОЛЕКСІЙ Степанович Гребінчук читає лекції про бойовий шлях Ленінського комсомолу, комуністичне виховання молоді. Кілька лекцій присвячені славі Радянській Армії, зокрема, на теми: «Віршальні битви Великої Вітчизняної війни», «КПРС — натхненник і організатор перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні». В цих лекціях він згадає багато епізодів, свідком і учасником яких був сам О. Гребінчук. Проїшов з боями до Берліна, звільняв Польщу, Чехословаччину. За бойові подвиги нагороджений орденом Червоної Зірки, Слави III ступеня, медаллями.

Олексій Степанович завжди серед молоді. Він бере участь у диспутах і тематичних вечорах, часто буває на репетиціях гуртків художньої самодіяльності. Є у нього ще одне важливе громадське доручення: при сільській Раді завідує дитячою кімнатою.

Зустрічаючись з ним, молоді черпають і знання, і насагу, бо запал в Олексія Степановича — комсомольський і сьогоднішній.

П. ДМИТРЕНКО.

Нова агресія ізраїльської воєщини

12 травня механізований підрозділ ізраїльських військ вторгся на територію Лівану в районі Архуб, на південному сході країни. Одночасно цей район був обстріляний ізраїльською авіацією і артилерією. Ізраїльська воєщина знову сіє смерть і руйнування на території цієї сусідньої Арабської держави.

Прем'єр-міністр Лівану Караме, який виступив із заявою по бейрутському радію, підкреслює, що ліванський народ єдиним фронтом протистоятиме ізраїльській агресії, зміцнюючи свою солідарність з

іншими арабськими країнами. Як заявив у Дамаску представник Сирійських збройних сил, Сирія послала військові сили в Південний Ліван, де ліванські війська ведуть бій з ізраїльськими агресорами. Літаки сирійських ВПС вступили в бій з ізраїльською авіацією.

У зв'язку з серйозною обстановкою, що створилася внаслідок вторгнення ізраїльських збройних сил на ліванську територію, скликано надзвичайне засідання Ради Безпечності ООН.

(ТАРС).

Народна Республіка Болгарія. На південній околиці Софії розпочато будівництво міста-супутника «Молодість». Нове місто займе площу в 310 гектарів і розраховане на 50 тисяч жителів. Тут створюється широка сітка магазинів, кінотеатрів, 22-поверховий Будинок культури. З столицею місто-супутник буде зв'язане регулярним автобусним і тролейбусним сполученням. Навколо міста — широка охоронна дорога.

На зйомку: вид на будівництво міста-супутника «Молодість».

Фото БТА-АПН.

◆ ДУМКИ, ВІДГУКИ, РЕЦЕНЗІЇ

Минулої п'ятниці Кіровоградський музично-драматичний театр імені М. Л. Кропивницького гостинно розчинив двері перед глядачами. Кропивничани звітували перед кіровоградцями новою роботою, п'єсою І. Рачади «Вдови».

Якщо на першій картині драми позначилася певна недовершеність, здавалося, ніхто не міг налагодитися отой величезний контакт між глядачем і артистом, коли один забуває, що сидить в залі, а інший по-

образі знайти якісь особливості, індивідуальні риси характеру для одного і для іншого героя. Артист більше прагнув зробити ефектною поведінку свого героя, не віддавши перевагу розкриттю внутрішнього світу.

Образ нашої сучасниці Ольги відтворила Марина Яриш. Артистка для портрета своєї героїні вибрала фарби м'якого і світлого тону. Це, мабуть, найвірніший підхід. Ольга виросла в наш час. Вона не пам'ятає страшливих років війни, дівчина веселої і доброї вдачі, закохана в життя і мрію.

Гру народної артистки УРСР Л. Тімош можна охарактеризувати багатьма епітетами на кшталт: чудово, майстерно, своє-

Б УВАЮТЬ і на війні світлі дні, як прозорість у хмарах.

Промерзлого в зимових окопах Віктора Озерова негадано зіграло містечко Цебриково. Брали Цебриково вранці, в негоду, коли задував північний вітер і замість дощу сипав сніг. В білій крутоверті піхоти висипала на пусті вулиці з незнайомими для ока високими (не те, що українські мазанки), але темнуватими на вигляд будинками, залишеними вже фольксдойчанами).

Із всього досить похмурого в наступі — окопів, недоритих німцями, розсіпів відстріляних із зеленуватим нальотом гілз на брустверах, затоптаних в болото боеприпасів — запам'ятались два величезних, до стелі, винних чани посередині сараю з цементованою підлогою, вистудженого, відкритого настіж. Йшли весь час по обідраній Україні («Як голодні вовки хватали, жерли, може найбільше...» — говорили про фашистів заплакані тітки, кладучи в руки солдат, що брели по дорозі, варену, картоплю, і яйця), а тут ці два наповнені по вінця чани. Біля них відразу змійкою створилася черга чулої до всього, що придатне для шлунку, піхоти, яка не знала вже півтора місяці відпочинку — забрудненої, наскрізь промоклої.

Червоне тьмяне вино, пузирячесь билось в кранів, пробивалося повз котелки на підлогу і одержу. Його розпознавали, не відходячи далеко, а один нетерплячий роздобув цибрку, виліз по обручах нагору, відімкнув кришку і черпав через край. Веселе розговіння йшло, доки не під'їхали обози, але й тилівикам вистачало доволі. Дубові бездонні чани згадувались потім, як перші провісники тих світлих днів, які ще мав пережити Озеров.

Недалеко від Цебриково, біля лісосмуги, набитої снігом, сонячного дня, який змінив негоду, коли спіли очі від білизни, він був поранений кулями навиліт в ногу і стегно, і повернувся в містечко, стогнучи на армійській повозці, що хиталась з боку в бік по розбитій дорозі. Всього-на-всього якусь годину тому вийшов на передову, здоровий, видіспаний, лише з легкою головною біллю від цебриковського вина.

1 Фольксдойче — німці, які проживали за кордоном.

Микола ПЛЕВАКО

ЙДУЧИ НА ЗАХІД

Важкою фронтовою дорогою йшла солдатою молодість Миколи Плеваки. Разом зі своїми друзями він форсував Дніпро, звільняв від фашистських загарбників Правобережжя України, села Кіровоградщини.

Московський письменник Микола Плевако, автор кількох збірок оповідань, нещодавно був гостем на Кіровоградській землі, зустрічаючись з трудівниками, літературною молоддю. Газеті «Молодий комуніст» він запропонував уривок з нового роману, присвяченого подіям Великої Вітчизняної війни, що відбувалися в степах України.

На передку поганяя коней ординарець Дудченко у строченій кукі, підпоясаний чорним ремнем з написом німецькою на ауглуватій алюмінієвій пряжці: «Auf mit uns» 2), і в сизій цигейковій шапці набакир, кулаком зганяв з обличчя піт (він завжди потів і червонів від надлишку сили), оглядаючись і підморгнув Озерову:

— Трішечки потерпіть, комзаводу. Небагато залишилось.

Дізнавшись про поранення, Дудченко махнув прямо на передову, що не наважилось б зробити серед білого дня жоден їздовий; під кулями на виду у німців, спочатку здревів, але взяв себе в руки, з селянською старанністю поклав Озерова на соломі, зараніше постелену у возі і, минувши полкову санчастину, погнав коней у санбат. Здавалося, він був народжений для фронтової солдатської служби, не любив фронтової виправки, називав Озерова не за званням, а просто: «комзаводу», але міг для нього розбитися, дістати що завгодно, хоч з-під

землі, не забуваючи при цьому і себе. Виявляв велику тягу до коней, ледве не кожного тижня хизувався новою збуєю, міняв чи тягнув, важко було зрозуміти: для бувалого степовика ні те ні інше не було негожим. Озеров, по натурі соромлива, лагідна людина, якимось чином змігся з бравим ординарцем, терпів його витівки, і тепер було дуже сумно розлучатися з ним.

Дудченко дочекався кінця операції, а коли відчуженого, з закритими очима Озерова внесли в палату і покляли на койці, він стояв збоку, не наважуючись наблизитися, заспокоїти, підвеселити, але не тому, що не любив (любив і сумував за Озеровим) просто через якусь боязнь, через страх перед пораненим. Так і не підійшов, а переніс із візка в палату, всі трофеї, які дісталися в останньому бою, на залізничній станції — повний мішок продуктів.

Озеров, розбуджений шарудінням біля ліжка, відкрив затуманені біллю очі і відразу закрив їх. Дудченко нагнувся, прошепотів на вухо: «Виздоровляйте, комзаводу...» і тихо, навшипінках вийшов з палати.

ФРОНТОВИЙ шпиталь був десь у дорозі, але санбат уже розмістився у шкільних класах, на швидку перебудованих під приймальню, операційну і палати. Все тут було для Озерова незвичним: білізна простиралась, жіночі руки, що поправляли подушки, запах хлороформу, хірург, який щось навістивав собі під ніс в той час, як скальпель в його руках розтинав живе тіло. Як видно, цього разу він не був завантажений роботою: наступ проходив з малою кров'ю, німці відкочувались до Дністра, виставляючи лише заслони кулеметників, кидуючи обози і артилерію, а на залізницях — цілі состави боеприпасів і продовольства. Вранці з ходу ввірвавшись на станцію Веселий Кут, де був поранений Озеров, танкісти з першого пострілу попали в паротяг. Довгий состав цукру, зерна і одягу, автомашини, візки — все було кинуто і на залізничному полотні разом з побитими кіньми поасюди лежали їздові в зеленій німецькій формі...

(Далі буде).

Заради світла

НОВА ВИСТАВА КРОПИВНИЧАН «ВДОВИ»

чинає не грати, а посправжньому жити повнокровним життям свого героя. Та вже скоро ніби зовсім зникла бутефорна і декоративна умовність. Натомість перед очима глядачів перегорнулось кілька сторінок важкого і мужнього життєпису Серафими Семенівни Фарапозід.

Ці сторінки, списані жалюгідним почерком війни, в хвилюючій послідовності розповідають незвичайну історію молодого радянського жінки, яка втратила сприйнятливість, і, пройшовши фашистський концтабір, (де над нею робили досліди, вислідом чого вона втратила пам'ять) все ж не позбавилася свідомості того, що вона — людина і що майбутнє за нею.

Контрастні характери, гострі сюжетні перипетії не тільки допомагали акторам вивершити спектакль в емоційно-психологічному ключі, а й вимагали від них повної віддачі творчого заряду.

Хочеться в першу чергу зупинити увагу на грі молодих акторів Віри Тіщенко, Анатолія Келюха та Марини Яриш.

Була пересторога, що В. Тіщенко образ запеклої фашистської нацистки в фразі Заукець подаста в дещо пародійній формі. На щастя, ці побоювання були марними.

В. Тіщенко зуміла розкрити цей образ, вжившись в нього, реально відтворивши дійсну фразу Заукець, яка у гестаповській формі патетично виголошує промову про світове панування арійської нації, зриваючи голос до крику. А через двадцять років ця фраза теж зриває голос до крику. Проте це вже не самовпевнений жиклик, а скоріше скінглиння жовчної і безпомічної істоти, в якій, крім злості і страху, нічого не лишилося. Анатолію Келюху протягом усіх п'яти картин доводилось кілька разів перетворюватися то в Миколу Корнєєва, безумовно, складність його ролі полягає в тому, що треба було в першому і в другому

рідно і т. д. Справді, завжди поява на сцені цієї артистки, це — народження нового образу, який надовго оселяється у пам'яті глядача.

Хотілось би відзначити в новій роботі Лідії Петрівни Ті задушевність. Корнєєва-Тімош, це — надзвичайно чуйна і прекрасна людина, який від щирого серця хочеться вклонитися.

Серафима Семенівна Фарапозід у виконанні заслуженої артистки УРСР А. Любенко, складний і в якійсь мірі незвичайний образ. Проте артистка вдало розкриває внутрішній світ своєї героїні, без хвилювання не можна слухати і бачити її, особливо такий момент відчуватися в кульмінаційному моменті п'єси.

Окремо хотілось би сказати про артистів О. Кобилянську та І. Терентьєву, які наділили своїх героїв благородними рисами людяності і духовної чистоти.

Наостанок кілька слів про режисерську роботу і художнє оформлення. Молодий режисер Б. Міланкін не шукав екстравагантних мізансцен. І думається, саме з тією метою, щоб витримати виставу в строгому, природному плані.

Художнє оформлення М. Солодова цілком відповідає постановці спектаклю. Підкреслена простота декорацій не б'є на ефектність.

Драму Івана Рачади «Вдови» кропивничани приурочили до 25-річчя Перемоги Радянської Армії над фашистською Німеччиною. В п'єсі ягуче переплелось минуле і сучасне нашої країни.

В. ГОНЧАРЕНКО.

ДЛЯ МОЛОДОГО ВЧИТЕЛЯ

СТЕПОМ, СТЕПОМ...

Історія рідного краю в художніх творах

«Білим димом ханлювався ковиля, пахтіло полизном, диком м'ятою та чебрецем». Вони були безмовними свідками багатьох трагічних історій, тяжких мук і лихої долі бранців, що потрапляли в аркань татар-людоловів.

У знаменитій трилогії В. Шникова «Омелян Пугачов» розповідається про останній великий набіг татарських полчищ на південні степи в 1769 році під час російсько-турецької війни 1768—1774 років і про перебування на Єлисаветградщині майбутнього патетика селянської війни Омеляна Пугачова.

Тяжко хворий Пугачов довго лежав у лазареті в селі Гола Кам'янка Єлисаветградського повіту. Автор вважає, що саме в Єлисаветграді козак Пугачов з підслуханою розмовою між офіцером і господарем кав'ярні вперше довівся, що він зовні схожий на імператора Петра III.

«Ви бачите он того хорунжого? Донського козака... що під вікном. Неабияк він скидається на Петра Федоровича. І обрисами обличчя і особливо очима. Лише борідку погладити».

Хоч гусар говорив неголосно, та чуткий Пугачов навіть крізь гофні кав'ярні почув ці слова.

Згодом різні дивовижні чутки і віра поневленого козацтва та селянства в «добрий намір» покірного царя, справжньої історії якого вони не знали, примусили відважного козака проголосити себе Петром III.

Письменник Микола Задовський в історико-літературному романі «Деліс Давидов» на конкретному матеріалі показує спільну боротьбу російського та українського народів у період Вітчизняної війни 1812 року, зокрема ратні подвиги Єлисаветградського полку, яким

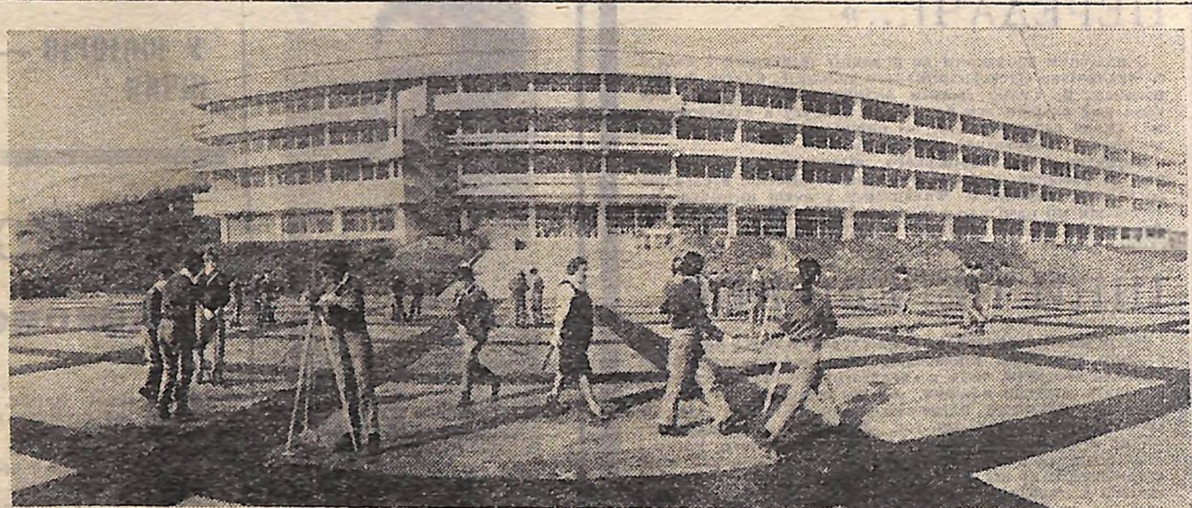
командував Юрковський. Ціле місце відводять він хороброму гусарові цього полку Федору Потапову. Коли Потапова тяжко поранили в бою під Вязьмою, його врятували місцеві селяни. Після одужання він під керівництвом Самуєла лишився в тілу пороза, організував там партизанський загін, який знищив позад 3 тисячі чужинців — офіцерів і солдатів Наполеона.

В романі «Кутузов» Л. Раковський згадує про тримісячне перебування в Єлисаветградському лазареті тяжко пораненого в 1783 році командира булгарських егерів генерал-майора М. І. Кутузова. Навесні 1793 року полководцем вперше перебував більше місяця в Єлисаветграді, де він затримався по дорозі в Константинополь після призначення його послом Росії в Туреччину. В цьому «математичному українському містечку», — розповідає автор, — полководець Кутузов, готуючись до дипломатичної служби в Турецькій імперії, зацікавився вивченням і значній скрупульозно-педагогічних турецьких чиновників, щоб триматися серед них на високому рівні і вигідно впливати на їх справи».

П. БЕЗТАКА.

кандидат історичних наук.

(Закінчення в наступному номері)

Розвінцана чотириповерхова споруда, чиясь схожа на пугачівський кабінет. Такий строк навчання прийнята кабінетна система навчання. І кабінетні фізики, хімії, біології — столи для демонстрації дослідів, місткі настінні шафи з приладами і реактивами. До робочих столів підведена вода. Артеківська школа може прийняти 1700 дітей. Їх навчають досвідчені педагоги — відомі вчителі народної освіти. На знімку: на майдапнику біля нової будівлі школи йдуть практичні заняття з геометрії учнів 8-го класу. Фото А. ГІВЕНТАЛЯ. (АПН).

ЗА ОСТАННІ роки краєзнавці багато зробили по вивченню історії міст і сіл нашої області. Це досить важлива і цікава робота потребує постійного розширення і поглиблення. Одним з цінних допоміжних джерел для вивчення історичного минулого рідного краю є художня література. В літературних творах знайшли вираження всі основні історичні етапи і події в нашому краї.

Багато цікавого про життя наших далеких предків читач знає, наприклад, з історичної повісті Миколи Сміленчука «Степичани». Тут повістьі Миколи Сміленчука «Степичани». Тут повістьі Миколи Сміленчука «Степичани». Тут повістьі Миколи Сміленчука «Степичани».

Затримавши подих, читаємо яскраві сторінки талановитого твору Зінаїди Тужуб «Людолови», в якому барвисто змальовуються степи, в яких були прогнані кілька сторіч ареною кривд, били слів'ян проти криксивих татар, озиваючи хижаків звичай татар. — говорять у романі. — козаків пильно стерегли степ. і ся в романі. — козаків пильно стерегли степ. і ся в романі. — козаків пильно стерегли степ. і ся в романі.

ІХ ВІТАЛИ ОБРІЇ

Іх вітали щиро односельчани і крилаті вищі, вестяючи перед ними шлях білими пелюстками цвіту. Новозбудований Будинок культури сонячно посміхнувся влітку молодому подружжю високими вікнами.

Богдан Хемі та Анастасія Серветна вирішили поєднати свої долі в час буйних травневих блакитних днів.

Обоє — механізатори артілі імені Жданова Маловісцького району. Обоє комсомольці.

Богдан навчається заочно в сільськогосподарському інституті. На честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна молодого механізатора було нагороджено ювілейною медаллю.

В день весілля Богдана і Анастасії травень нагнуч над ними силі шати високого небі і розстелив стрімкі дороги до щасливих обріїв, Обріїв майбутнього.

Фото А. ШЕВЧЕНКА.

Хоч лист не був надрукований

ЗА РАХУНОК ВИННИХ

«Дорога редакція! — пише житель с. Дібрівки Новомірогородського району М. М. Капустін. — Я — батько чотирьох синів-школярів, які не мають змоги вивчити уроки, почитати художню літературу, тому що в електромережі трапилося якесь пошкодження. Кілька разів звертався до місцевих електриків, але на моє прохання не звертають уваги».

На прохання редакції розслідуванням цієї справи зайнявся Новомірогородський виконком районної Ради депутатів трудящих. Ось що відповіли нам його голова Ф. Ткаченко: «Перевіркою встановлено, що факти, викладені в листі, мали місце. В даний час проводиться ремонт пошкодженої частини електромережі за рахунок винних. Керівників Капітанівського бурякозаводу зобов'язано закінчити цей ремонт найближчим часом».

«КОЛИ ГАРНІ ПЕРЕДАЧІ...»

З подібним проханням до редакції звернувся і житель с. Михайлівки Олександрівського району Г. Сядро, І. Мироненко, В. Склад (всього вісімнадцять підписів), але вони вже скаржилися на низьку напругу в електромережі. «Коли гарні передачі, — пишуть вони, — ми ніколи не можемо подивитися телевизор».

Директор Олександрівського підприємства електромереж В. Романов повідомив редакції: «Дійсно, в електропостачанні жителів с. Михайлівки є певні недоліки. На 1970-й рік ми намітали реконструкцію ліній в цьому селі. Всі роботи будуть виконані у другому кварталі ц. р.».

ЦІНИ ПЕРЕВІРЕНО

До редакції звернулася група студентів факультету фізичного виховання Кіровоградського педінституту. Вони просили вяснити, чому в студентському буфеті на деякі продукти введено націнки. За роз'ясненням ми звернулися до керуючого Кіровоградським обласним трестом громадського харчування тов. Дзюби. Він повідомляє: «Була проведена перевірка цін на соки, молоко, масло і інші продукти в їдальнях гуртожитків педінституту. Немає встановлено: а) всі соки реалізуються без націнок; б) молоко і молочно-кислі продукти реалізуються з націнкою 10 процентів згідно наказу Міністра торгівлі Української РСР № 404 від 10.11.1962 року; в) масло вершкове реалізується з націнкою 10 процентів згідно прейскуранту цін для робітничих і студентських їдалень III категорії, затвердженому 7.11.1966 року Кіровоградським обласним управлінням торгівлі; г) цьому ж прейскуранту відповідають ціни на блюда, холодні закуски, гарячі напої».

А МІСТ І НИНІ...

Жителі с. Павлівки Маловісцького району скаржаться на відсутність автобусного руху між Павлівкою і Кіровоградом. Перевіркою цього листа зайнялася адміністрація автопідприємства № 10021. Як повідомив директор його Б. Островський, комісія в складі начальника відділу експлуатації А. Коробка, інженера по безпеці руху М. Валькова, голови Мар'янівської сільради В. Місценко перевірила стан доріг на ділянці від с. Павлівки до с. Мар'янівки.

Перевіркою встановлено, що дорога на всій ділянці вимагає ремонту. Міст в с. Павлівці в аварійному стані, а чому і складено акта. Після виконання ремонтно-дорожніх робіт буде вирішуватися питання про відновлення автобусного руху по маршруту Кіровоград — Павлівка.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35,
відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

„ПЕРШ ЗА ВСЕ — МАСОВІСТЬ“

АНКЕТУ СПОРТСМЕНА ЗАПОВНЮЮТЬ, ЮНІОРИ

ви, учениця з Петрівського району: «Зайняла друге місце на районних змаганнях з легкої атлетики (метання гранати)». Микола Бондаренко з Компаніївки: «Брав участь в республіканських змаганнях з класичної боротьби».

І отак понад п'ятсот юнаків та дівчат. Кожен з них спортсмен-розрядник. Відповіді на третє запитання. Більше половини з них свідчать про те, що молоді по-доброму задрить футболістам киявського «Динамо», перевага — Володимир Мунтуну. І лише одиннадцять чоловік назвали імена Валерія Брумель, Леоніда Жабитинського, Ірини Родіної та Олексія Уланова.

Викликають занепокоєння відповіді на четверте запитання. Анастасія Ковтун, учень Долинської СШ № 2: «У нас не працюють спортивні секції». Євген Фісун (Олександрівський зооветтехнікум): «Немає де тренуватися, відсутній спортивний інвентар, потрібні тренери». Іван Стебанин (ст. Куцівка Новгородківського району): «Нам потрібен спортивний зал». Станіслав Пастух (Великотроїнівська СШ Ульянівського району): «Не культивуються зимові види спорту, немає спортивного залу».

Подібні відповіді надіслали 576 юна-

ків та дівчат. Всі наголошують: потрібні тренери, приміщення, де можна було б підписувати спортивну майстерність, спортивні секції. Найбільше таких відповідей з Устинівського, Компаніївського, Ульянівського, Гайворонського районів.

Чергове запитання: футбол чи легка атлетика? 470 чоловік — за футбол. Отже, «корольова спорту», виходить, не в пошани...

«Я за світовий рекорд. Адже це трапляється не часто», — так відповідає на сьоме запитання анкети студент Кіровоградського технікуму механізації сільськогосподарства Олексій Колесник. А йому заперече Володимир Носаль з села Оникіївка Маловісцького району: «Я — за появу нових ста першорозрядників». «Перш за все — масовість...» — це Анастасія Жидович з Кіровограда. За появу нових ста першорозрядників «проголосувало» 735 юнаків та дівчат.

На останнє запитання анкети відповіді майже однакові: спорт допомагає у вихованні і навчанні. Більше половини пишуть: «Випадку такого не було...» І лише окремі: «Рятував товариша на пожежі...», «Злочинець не міг уникнути мене...»

ТУРНІР ШАШКІСТІВ

Закінчилися змагання на першість м. Кіровограда (ДСТ «Спартак») з шашок. Найкращих результатів досяг лікар Кіровоградської районної лікарні Іван Романенко, який, не програвши жодної партії, завоював перше місце, пам'ятний приз і став чемпіоном ДСТ «Спартак». Друге місце посів працівник м'ясокомбінату Олександр Шуляк. На третє місце претендували з шашкісти з однаковою кількістю очок, але кращий коефіцієнт виявився в працівника неврологічного диспансеру Івана Штомся.

М. ІВАНЧЕНКО,
головний суддя змагань.

Успішно почав спортивний сезон студент факультету фізичного виховання Кіровоградського педінституту Іван О. С. Пушкіна Євген Шеховцев. Вже на перших змаганнях легкоатлетів 19-річний юнак поновив рекорд області на дистанції 110 метрів з бар'єрами.

На знімку: Євген Шеховцев після забігу.

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

«Ми граємо в міні-баскет».

Фото Д. ДОНСЬКОГО (з робіт фотовиставки «АПН-69»).

ФУТБОЛ

У ЮНІОРІВ — НІЧІЯ

Минулої суботи закінчився останній тур першого кола зональних поєдинків чемпіонату країни серед груп підготовки юних футболістів при командах класу «А» і «Б». Молоді спортсмени кіровоградської «Зірки» зустрілися на своєму полі з вихованцями олександрівської «Шахтаря». Цей цікавий і напружений матч, на якому були присутні тисячі школярів міста, учасники спортивного свята на честь 25-річчя Перемоги, закінчився з рахунком 1:1.

ЗНАЙОМТЕСЯ: херсонський „Локомотив“

СУПЕРНИКИ «ЗІРКИ»

Після трьох матчів, проведених на «чужині» полях, «Зірка» 15 травня знову грає у Кіровограді. В цей день наші земляки приймуть на своєму полі, добре відомий кіровоградським шанувальникам футболу, херсонський «Локомотив».

З 1968 р. залізничники у класі «А», де двічі посідали 11 місце в своїй підгрупі. Колектив відзначається стабільними виступами на своєму полі. Сезон 1970 р. розпочав досить вдало.

Спеціалісти відзначають

добру фізичну і атлетичну підготовку команди. З боку тактики херсонці вже виступили продемонструвати у дебюті футбольного чемпіонату і варіант з двома «чистими» крайніми форвардами, і найбільш поширений — 1-4-3-3.

У порівнянні з 1969 р. склад «Локомотива» дещо оновився. Ось хто входить до заявки команди: воротарі — Т. Синицький, В. Грушко, захисники — П. Леванченко, В. Манзілчук, В. Гудакоський, В. Осадчук; півзахисники — В. Дровецький, Б. Березовський, А. Дубінін, С. Березовський; нападники — А. Лебідь (капітан команди), Б. Кривошея, М. Чернишенко, Я. Немировський, Ю. Березовський, Б. Балух, та інші. Старший тренер — А. Лук'яненко, вестарон херсонського футболу, працює четвертий сезон.

Нагадаємо, — торік матч приніс нам невелику перевагу «Зірки» 1:0, 0:0.

Ю. ДОВГАЛЕНКО.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

П'ЯТНИЦЯ, 15 ТРАВНЯ.
ПЕРША ПРОГРАМА. 11.00 — Телевізії. (К). 11.10 — Кіножурнал та художній фільм «Спрага над струмком». (Кіровоград). 16.40 — Для дітей. «Павлівські казки». (Кіровоград). 16.55 — Програма передач. 17.00 — «День за днем». (Кіровоград). 17.50 — Показує реєдола. (Кіровоград). 17.40 — Телевізії. (К). 18.00 — Програма передач.

(К). 18.05 — Кольорове телебачення. Мультиплатформа. (М). 19.00 — Відкриття Дня культури ЧСРР в СРСР. Трансляція з Кремльського Палацу в'їзду. В перерві — естафета новин. (М). 22.00 — Кіножурнал та художній фільм «Спрага над струмком». (Кіровоград).

ДРУГА ПРОГРАМА. 17.00 — Народний телеуніверситет. (К). 22.00 — «Громишова орбіта». (К). 22.40 — з Бирини ве-

селки». (Львів). 23.10 — Назустріч XVI з'їзду ВЛКСМ. (К).

СУБОТА, 16 ТРАВНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Гім, настилка для всіх. (М). 9.30 — Новини. (М). 9.40 — Науково-популярна програма «Здоров'я». (М). 10.15 — Кольорове телебачення. Концерт. (М). 10.45 — Теленарис. «Яблушків цвіт». (Ужгород). 11.00 — Південський калейдоскоп. (Харків). 11.30 — Зустріч через 25 років. (Одеса). 12.00 — «Світоч правди, сонця і свободи». Музично-літературна композиція. (Дніпропетровськ). 12.45 — Кіножурнал. (К). 13.00 — На мерицінах України. (К). 13.30 — Кольорове телебачення. «Берег принісши Люськи». Прем'єра телефільму. (М). 14.40 — Народний телеуніверситет. (М). 16.00 — Телевізійний фільм «Підлітлий фронт» і та інші. (М). 17.00 — Те-

атр юного глядача. В. Ардаматський «Я — 11-17». Прем'єра телеспектаклю. III серія. (М). 18.00 — Новини. (М). 18.05 — Літопис півдня. Документальний телефільм «Рік 1935-й». (М). 19.00 — Кольорове телебачення. «Назвіть уряди «Мрія». Телефільм. (М). 20.15 — «Світ соціальних». (М). 20.45 — «КВН-70». (М). 22.45 — Чемпіонат світу з баскетболу. (Югославія). В запису. 00.15 — Новини. (М).